

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/15/2014
Identifikačné číslo spisu:	1708899879
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Marková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1708899879.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu L+T, s. r. o., Bratislava, Šancová 68, IČO: 35 727 420, zastúpeného advokátom JUDr. Jindřichom Stoszekom, AK Černyševského 26, Bratislava, proti žalovaným: 1/ G., J., zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Janáčom, Wilsonova 3, Bratislava a 2/ JOLA - Inštitút lekárskej kozmetiky, s. r. o., Bratislava, Záhradnícka 95, IČO: 35 845 376, o zaplatenie 5 194,28 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 10Cb/135/2008, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2013, č. k. 2Cob/328/2012-376, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. novembra 2013, č. k. 2Cob/328/2012-376 sa z r u š u j e a vec sa v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd v Pezinku rozsudkom z 5. júna 2012, č. k. 10Cb/135/2008-349 zamietol žalobu voči žalovanej 1/ a žalovanému 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 4 818,73 eur so 14,25% úrokom z omeškania od 20. 09. 2007 až do zaplatenia. Vo zvyšku žalobu zamietol s tým, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Rozhodol tak s odôvodnením, že vykonaným dokazovaním mal preukázané a medzi účastníkmi ani nebolo sporné, že žalobca a žalovaná 1/ uzavreli 30. 08. 1999 komisionársku zmluvu, predmetom ktorej bolo stanovenie práv a povinností medzi dodávateľom a odberateľom kozmetických výrobkov pre maloobchod s predajným miestom v kozmetickom salóne JOLA. Spolupráca medzi nimi prebiehala až do 31. 10. 2002, kedy žalovaná 1/ so žalovaným 2/ uzavrela zmluvu o predaji podniku. Súd dospel k záveru, že na základe tejto zmluvy nedošlo len k prevodu vlastníckeho práva k veciam, iným právam a majetkovým hodnotám zo žalovanej 1/ na žalovaného 2/, ale došlo v zmysle čl. II bodu 2 zmluvy a § 476 ods. 1 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka aj k prevzatíu záväzkov žalovanej 1/ voči žalobcovi zo zmluvy o spolupráci pri predaji kozmetických výrobkov značky SANS SOUCIS z 30. 08. 1999 žalovaným 2/. Ďalej uviedol, že sa stotožnil s názorom žalobcu, že na žalovaného 2/ neprešlo vlastnícke právo ku komisionárskemu tovaru, nakoľko vlastníkom tovaru až do jeho predania je žalobca a keďže žalovaná 1/ nikdy nenadobudla vlastnícke právo k tovaru, ktorý bol predmetom komisie, nikdy nemohla

vlastnícke právo k nemu previesť na žalovaného 2/. Súd má preukázaný vznik záväzko-právneho vzťahu medzi žalobcom a žalovanou 1/, z ktorého žalovaný 2/ prevzal záväzky voči žalobcovi a v súvislosti s ktorým bola žalobcovi spôsobená škoda v sume 4 818,73 eur, a to nevrátením ani nezaplatením dodaného tovaru. Ďalej uviedol, že žalobca má právo na náhradu škody, nakoľko v konaní bolo preukázané splnenie všetkých podmienok zodpovednosti za spôsobenú škodu, a to: že došlo k porušeniu povinnosti zo záväzku, spôsobeniu škody a bola preukázaná aj príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti zo záväzku a vznikom škody, preto súd žalobe v časti 4 818,73 eur vyhovel. Tým, že žalovaný 2/ riadne a včas nesplnil záväzok z titulu náhrady škody, dostal sa do omeškania s jej úhradou, ktoré omeškanie naďalej trvá. Súd preto priznal žalobcovi právo na zaplatenie úrokov z omeškania v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Ďalej uviedol, že žalovaný 2/ platne prevzal záväzky žalovanej 1/ voči žalobcovi z komisionárskej zmluvy, z ktorého vzťahu žalobcovi jednoznačne vznikla škoda, preto súd priznal žalobcovi náhradu škody za nevrátený a nezaplatený tovar na komisiu a zaviazal žalovaného 2/ na peňažné plnenie.

Ustanovenie § 477 ods. 3 Obchodného zákonníka zakladá zákonné ručenie žalovanej 1/ ako predávajúcej za splnenie prevedených záväzkov žalovanému 2/ ako kupujúcemu, pričom vzťah medzi žalovanou 1/ ako predávajúcou a žalobcom ako veriteľom sa riadi Obchodným zákonníkom, keďže sa jedná o ručenie za splnenie záväzku, ktorý podlieha režimu Obchodného zákonníka. Ak by boli splnené všetky zákonné náležitosti a kupujúci (žalovaný 2/), by nesplnil veriteľovi (žalobcovi) jeho pohľadávku, mohol veriteľ požadovať plnenie od predávajúceho. V konaní však nebolo preukázané, že by žalobca ako veriteľ v súlade s § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka písomne vyzval žalovaného 2/ ako dlžníka na plnenie a žalovaný 2/ neplnil svoj splatný záväzok v primeranej dobe po výzve. Samotná konateľka žalobcu uviedla, že nemala dôvod žiadať tovar späť od pána Áča - zástupcu žalovaného 2/, prípadne od firmy, nakoľko žalobca s nimi nemal uzavretú žiadnu zmluvu. Žalobca navrhol vstup žalovaného 2/ do konania, ale že by ho pred vstupom do konania písomne vyzval na plnenie, žalobca nepreukázal. V konaní ani nebolo preukázané, že by žalobca ako veriteľ vyzvanie uskutočniť nemohol, alebo by bolo nepochybné, že žalovaný 2/ ako dlžník svoj záväzok nesplní, preto súd mal za to, že vyzvanie bolo potrebné. Z dôvodu absencie písomnej výzvy na plnenie, adresovanej žalovanému 2/, žalobcovi nevznikol nárok na splnenie záväzku od žalovanej 1/ ako ručiteľky, preto súd žalobu voči žalovanej 1/ zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že postupom podľa ustanovenia § 151 ods. 3 O. s. p. o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vzhľadom na zložitosť prípadu.

Na základe odvolania podaného žalobcom proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti, ktorou zamietol žalobu voči žalovanej 1/, vec prejednal Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací. Krajský súd v Bratislave rozhodol rozsudkom z 26. novembra 2013, č. k. 2Cob/328/2012-376 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil a žalovanej 1/ a žalovanému 2/ uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 4 818,73 eur so 14,25% úrokom z omeškania od 20. 09. 2007 až do zaplatenia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom, vyplývajúcim z predmetných listinných dôkazov, ako aj z ostatných dôkazov, vykonaných súdom prvého stupňa. Ďalej uviedol, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná 1/ zmluvou o predaji podniku previedla na žalovaného 2/ všetky práva, veci a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžili na prevádzkovanie podniku a ktoré boli uvedené v účtovnej evidencii predávaného podniku, a to aj veci a zariadenia špecifikované v prílohe č. 1 zmluvy, tovar a materiál podľa inventúry ku dňu predaja podniku podľa prílohy č. 3 zmluvy (čl. I zmluvy o predaji podniku).

Z výsluchu žalovanej 1/ vyplynulo, že inventúrny zoznam komisného tovaru v sume 97 170,-- Sk, ktorý tvorí prílohu faktúry č. 2003045 z 21. 02. 2003, nerozporovala, teda súhlasila s ním.

V bode V.4 zmluvy o spolupráci pri predaji kozmetických výrobkov značky SANS SOUCIS vyplýva, že žalovaná 1/ za zverený tovar ručila vlastným majetkom so starostlivosťou riadneho obchodníka a prípadné škody sa zaviazala bezodkladne nahradiť.

Z bodu V.6 zmluvy o spolupráci vyplýva, že žalovaná sa zaviazala starať s odbornou starostlivosťou i o veľké stojany a displeje a zaručila sa, že ich odovzdá nepoškodené a prípadné poškodenie nahradí.

Z listu žalobcu z 21. 02. 2003 vyplýva, že žalobca na základe oznámenia žalovanej 1/, že jej firmu preberá nový majiteľ, zaslal žalovanej 1/ faktúru č. 2003045 za predaný komisný tovar v zmysle inventúrneho zoznamu a faktúru č. 2003046 za stojan a displeje a požiadal ju, aby ich uhradila, alebo v plnom rozsahu vrátila komisný tovar, stojan a displeje. V konaní bolo rovnako preukázané, že komisný tovar, stojan a displeje prešiel na základe zmluvy o predaji podniku z 31. 10. 2002 ako záväzok kupujúceho - žalovaného 2/, a to podľa bodu II. 2 zmluvy o predaji podniku.

Odvolací súd ďalej uviedol, že na rozdiel od kúpnej zmluvy, predmetom predaja zmluvy o predaji podniku nie je prevod vlastníckeho práva k jednotlivým veciam. Vlastnícke právo sa prevádza k súboru vecí, pričom predmetom prevodu sú aj iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžia na prevádzkovanie predávaného podniku. Na druhej strane kupujúci preberá popri záväzku zaplatiť kúpnu cenu, aj všetky záväzky predávajúceho súvisiace s predávaným podnikom. Pri zmluve o predaji podniku sa nevyžaduje súhlas veriteľa, predávajúci však zo zákona ručí za splnenie prevedených záväzkov kupujúcim. Predávajúci nestráca postavenie ručiteľa ani v prípade ďalšieho predaja podniku, pretože právna úprava ručenia nepozná spôsob zániku ručiteľského záväzku pri zmene dlžníka v dôsledku prechodu záväzku.

Z kogentného ustanovenia § 477 Obchodného zákonníka vyplýva, že pri zmluve o predaji podniku prechádzajú na kupujúceho všetky práva a záväzky súvisiace s podnikom, ako aj to, že predávajúci ručí za splnenie záväzkov priamo zo zákona. Súd prvého stupňa preto pochybil, keď žalobu voči žalovanej 1/ zamietol z dôvodu, že žalobca nesplnil podmienku uvedenú v § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, že nevyzval dlžníka na splnenie záväzku. Ako vyplýva z obsahu spisu žalovaný 2/ bol pribratý do konania uznesením zo 7. júna 2004. Žaloba bola žalovanému 2/ ako dlžníkovi doručená v súlade s § 48 ods. 2 O. s. p. 4. júna 2005. Preto aj v prípade, že by sa vyžadovala výzva na splnenie dlhu v zmysle § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka aj pri predaji podniku, takouto výzvou na splnenie dlhu je aj žaloba po tom, ako bola doručená dlžníkovi. Nie je pritom rozhodujúce, že ručiteľ a dlžník neboli žalovaní súčasne, pretože rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozhodnutia. Z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná 1/. Žiadala, aby dovolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 238 ods. 1 a § 237 písm. f/ O. s. p.

Nesprávnosť dovolaním napadnutého rozsudku vidí dovolateľka v nesprávnom právnom posúdení veci. Je toho názoru, že súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka, lebo v konaní malo byť aplikované ustanovenie § 312 Obch. zák., ktoré sa týka zákonného ručenia vyplývajúceho z ustanovenia § 477 ods. 3 Obchodného zák. Je nepochybné, že dlžník - žalovaný 2/ v čase podania žaloby nebol písomne vyzvaný na splnenie záväzku, a to, že došlo k vstupu žalovaného 2/ do konania až po určitom čase po jeho začatí, neznamena, že bola splnená hmotnoprávna podmienka na uplatnenie nároku voči ručiteľovi uvedenej v ustanovení § 306 ods. 1 Obch. zák.

Žalovaná 1/ nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že pre splnenie tejto podmienky je rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku, pretože hmotné právo pre posúdenie konkrétnej veci vyžaduje zohľadniť skutočnosti, ktoré nastali ku konkrétnemu časovému okamihu. V čase podania žaloby proti žalovanej 1/ nielenže žalobca žalovaného 2/ písomne nevyzval, ale ani mu neposkytol primeranú lehotu na splnenie záväzku. Tým nebola splnená podmienka hmotného práva a tento nedostatok nemožno v konaní dodatočne konvalidovať. Vzhľadom k tomu, že ručenie je vzťahom akcesorickým a nastupuje vtedy, keď dlžník nesplní v určenej lehote zabezpečenú pohľadávku, nemôže bez písomnej výzvy povinnosť ručiteľa, t. j. žalovanej 1/, vzniknúť.

Súčasne namieta právny dôvod vzniku nároku voči žalovanej 1/, t. j. nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 373 Obchodného zákonníka. Podľa dovolateľa držba hnutelných vecí zverených žalobcom prešla na žalovaného 2/, v čase predaja podniku predmetné hnutelné veci existovali. Namieta vznik škody pred predajom podniku, nakoľko k zmenšeniu žalobcovho majetku nedošlo. Ak vznikla škoda, tak až po predaji podniku, za čo žalovaná už nemôže ručiť. Ďalej uviedla, že v konaní bolo preukázané svedeckou výpoveďou svedkyne Sopkovej a čestným prehlásením z 22. 03. 2004, že žalovaný 2/ mal predmetné hnutelné veci v dispozícii po predaji podniku a dokonca ich aj predával, čím realizoval predaj tovaru na komisiu, ktoré na neho prešli v zmysle čl. IV. bodu 2. Zmluvy o spolupráci z 30. 08. 1999. Momentom predaja kozmetických výrobkov vznikol žalovanému 2/ nový záväzok podľa čl. V. bodu 3. Zmluvy o spolupráci z 30. 08. 1999.

Žalovaná 1/ tvrdí, že nárok na zaplatenie ceny za kozmetický stojan nebol nikdy preukázaný a žalovanou bol rozporovaný od začiatku. Žalobcom nebol predložený žiadny listinný dôkaz, ktorým by cenu stojanu osvedčil. V prípade stojanu išlo iba o dekoračný panel s testermi kozmetických výrobkov po záručnej lehote. Samotná faktúra žalobcu č. 2003046 cenu stojanu nepreukazuje.

Zároveň namieta aj správnosť výroku odvolacieho súdu, lebo odvolací súd vyjadril vzťah žalovaných ako solidárny, ako však vyplýva z judikatúry záväzok dlžníka a ručiteľa nemožno považovať za spoločný a nerozdielny. Za vecne správny treba považovať výrok v znení: „Žalovaní sú povinní zaplatiť žalobcovi istinu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného.“

Nesprávnosť rozhodnutia odvolacieho súdu vidí aj v tom, že odvolacím súdom nebolo v potrebnom rozsahu zopakované dokazovanie, najmä, že sa odvolací súd neoboznámil s dokladmi údajne preukazujúcimi výšku nároku žalobcu, t. j. s faktúrami č. 2003045 a 2003046. Podľa názoru dovolateľky nemožno výšku nároku, vyplývajúcu z uvedených faktúr, považovať za preukázanú iba tvrdením žalobcu, iný dôkaz v konaní predložený nebol.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žiadal zamietnuť dovolanie a priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Námietku nedodržania postupu podľa § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka považuje za nedôvodnú, poukazuje pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 248/98, publikované v ZSP č. 44/1999, podľa ktorého doručením žaloby, ktorou sa veriteľ domáha splnenia záväzku od dlžníka aj ručiteľa, je dlžníkovi splnená podmienka písomnej výzvy v zmysle § 306 ods. 1 Obch. zák.

K námietke právneho dôvodu vzniku nároku voči žalovanej 1/, resp. nesprávna aplikácia § 373 Obchodného zákonníka uviedol, že z čl. V bode 4 zmluvy o spolupráci pri predaji kozmetických výrobkov značky SANS SOUCIS z 30. 08. 1999 vyplýva, že žalovaná 1/ za zverený tovar ručila vlastným majetkom so starostlivosťou riadneho obchodníka a prípadné škody sa zaviazala bezodkladne nahradiť. Rovnako sa žalovaná 1/ zaviazala starať s odbornou starostlivosťou i o veľké stojany a displeje a zaručila sa, že ich odovzdá nepoškodené a prípadné poškodenia nahradí ako vyplýva z čl. V bodu 6 zmluvy o spolupráci.

Žalobca zaslal žalovanej 1/ faktúru č. 2003045 z 21. 02. 2003 za predaný komisný tovar v zmysle inventúrneho zoznamu a faktúru č. 2003046 z 21. 02. 2003 za stojan a displeje a požiadal ju, aby ich uhradila, alebo v plnom rozsahu vrátila komisný tovar, stojan a displeje. Komisný tovar, stojan a displeje na základe zmluvy o predaji podniku z 31. 10. 2002 prešiel ako záväzok na kupujúceho - žalovaného 2/.

K námietke žalovanej 1/, ako mohla vzniknúť žalobcovi škoda ešte pred predajom podniku, keď v podstate nedošlo k zmenšeniu majetkovej podstaty žalobcu a ak vznikla škoda až po predaji podniku, za túto žalovaná 1/ nemôže ručiť, uviedol, že na žalovaného 2/ ako kupujúceho jednoznačne prešiel záväzok predajom podniku, ktorý však žalovaný 2/ žalobcovi nesplnil a žalovaná 1/ ako predávajúca ručí za

splnenie tohto záväzku. Titulom ručiteľského záväzku tak môže žalobca požadovať plnenie priamo od žalovanej 1/.

Argumentáciu žalovanej 1/, že v odvolacom konaní nebolo v potrebnom rozsahu zopakované dokazovanie, považuje za účelovú, lebo žalovaná 1/ nemala námietky k zopakovanému dokazovaniu odvolacím súdom a na výzvu súdu, či je potrebné zopakovať dokazovanie vo väčšom rozsahu, nereagovala.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento mimoriadny opravný prostriedok prípustný (§ 238 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolacie dôvody sú sčasti uplatnené dôvodne.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.).

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O. s. p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že: a/ v konaní nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane jeho obsahového vymedzenia, obligatórne sa zaoberá vadami konania, vymedzenými v § 237 O. s. p. a inými vadami, pokiaľ majú za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu opravného prostriedku.

Dovolateľ dovolanie odôvodnil tým, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a v konaní došlo k vade podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p., lebo odvolací súd svojím postupom odňal žalovanej 1/ možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7 (§ 213 ods. 1 O. s. p.). Ak odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám (§ 213 ods. 3). Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov, navrhnutých účastníkmi konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol alebo za podmienok ustanovených v § 205a (§ 213 ods. 4). Podľa ust. § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že podmienkou pre to, aby odvolací súd mohol zmeniť napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je, aby toto rozhodnutie považoval za nesprávne, napriek tomu, že súd prvého stupňa podľa názoru odvolacieho súdu správne zistil skutkový stav. Aby odvolací súd mohol dospieť k záveru, odôvodňujúcemu zmenu napadnutého rozhodnutia, musí sa zaoberať skutkovými zisteniami, ku ktorým dospel súd prvého stupňa a až v prípade, ak zistí, že tomuto skutkovému stavu nemožno nič vyčítať, posúdi, či naň súd prvého stupňa správne aplikoval právnu normu. K zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa môže dôjsť aj vtedy, ak súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, podmienkou rozhodnutia v takom prípade je, že odvolací súd sám doplní dokazovanie, na základe ktorého dospeje k úplnému skutkovému stavu, tvoriacemu podklad na rozhodnutie vo veci.

Odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157

ods. 2 O. s. p. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený, nielen poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak rozsudok súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľný.

Dovolací súd dospel k záveru, že uvedené požiadavky dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nespĺňa.

V odôvodnení Krajského súdu v Bratislave chýba presvedčivá a jasná odpoveď na podstatné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, keďže nereagoval na podstatné námietky žalovanej 1/, uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, tieto námietky žalovaná 1/ uplatnila aj v konaní pred súdom prvého stupňa a súd prvého stupňa si ich osvojil a vychádzal z nich v rozhodnutí, ktorým zamietol žalobu voči žalovanej 1/. Odvolací súd neuviedol ani, prečo neuveril tvrdeniu žalovanej, že v prípade stojana išlo iba o dekoračný panel s testermi kozmetických výrobkov po záručnej lehote a že len samotná faktúra č. 2003046 bez ďalšieho, nemôže byť dostatočným dôkazom preukazujúcim nárok žalobcu na zaplatenie ceny stojana. Neuviedol, ako dôkazy vyhodnotil jednotlivito a v ich vzájomnej súvislosti. Odvolací súd iba uviedol, že súd prvého stupňa pochybil, keď žalobu voči žalovanej 1/ zamietol z dôvodu, že žalobca nespĺnil podmienku uvedenú v § 306 ods. 1 Obchodného zákonníka a že výzvou na splnenie dlhu je aj žaloba po tom, ako bola doručená dlžníkovi - žalovanému 2/ a že nie je rozhodujúce, že dlžník a ručiteľ neboli žalovaní súčasne, pretože rozhodujúci je stav v čase vyhlásenia rozhodnutia.

Odvolací súd vo svojom rozsudku nevysvetlil, v čom došlo k zmene skutkového a právneho stavu v čase od vyhlásenia rozhodnutia súdom prvého stupňa a rozhodovaním odvolacieho súdu, neuviedol, ktoré skutočnosti nemohol vziať do úvahy, ktoré nastali v minulosti, avšak v čase vyhlásenia rozhodnutia odvolacím súdom už netrvajú, pričom vo všeobecnosti platí, že je potrebné a nevyhnutné rešpektovať požiadavky hmotného práva na posúdenie určitého právneho vzťahu.

Odvolací súd taktiež vo výroku svojho rozhodnutia nesprávne vyslovil záväzok dlžníka a ručiteľa ako spoločný a nerozdielny. Takémuto výroku nezodpovedá úprava ručenia ani v Občianskom zákonníku a ani v Obchodnom zákonníku.

Vo výroku rozsudku musí byť povinnosť zaplatiť dlh vyjadrená takým spôsobom, aby plne zodpovedal vzťahu dlžníka a ručiteľa, ako aj ich vzťahu k veriteľovi. Súd ukladá povinnosť dlžníkovi a ručiteľovi zaplatiť uplatnenú pohľadávku tomu istému veriteľovi, u každého z nich zo samostatného právneho dôvodu. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť a najmä preto, aby veriteľ nemohol byť uspokojený dvakrát tým istým plnením, hoci jedného z dlžobý a druhého na základe plnenia z ručiteľského záväzku, musí súd v záujme určitosti výroku rozsudku vyjadriť povinnosť oboch žalovaných (dlžníka a ručiteľa) zaplatiť veriteľovi tú istú sumu s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká do výšky plnenia povinnosť druhého žalovaného.

Dovolací súd vzhľadom na vyššie uvedené uzatvára, že rozsudok odvolacieho súdu nemá náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p., je nepreskúmateľný a dovolateľovi ním bola odňatá možnosť konať pred súdom. Navyše výrok napadnutého rozsudku nezodpovedá záväzku dlžníka a ručiteľa.

Keďže odvolací súd zaťažil svoje konanie a rozhodnutie vadou, ktorá je dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie zrušiť, Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 1 O. s. p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na dôvod zrušenia sa ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní nezaoberal.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.